

דַּרְשֵׁי קַרְבַּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת במדבר, תשפ"ה

המשגיח והבחור מארצות הברית

ספר בחור בשם יצחק: "באתי מארצות הברית ללמד בישיבת קמניץ בירושלים. פדרקס של אנשים שבאים מחוץ לארץ, חוזרים מדי פעם לבית. ובמסוף השנה מה עושים? צריכים לחפש איזה מקום להתארח. המשגיח, הרב משה אהרן שטרן, בא אלי ואמר לי: 'בבית שלי פתוח. יש לי חדר מיוחד בשבילך. אצלי תהיה בשבתות, בחגים, בין הזמנים. תהיה אצלי ואני מאד מאד אשמח. בשבילי זה ענג שאתה תתארח אצלי'."

"וככה היה, שנים התארחתי בבית של המשגיח. בפעם האחרונה שטסתי בחזרה לארצות הברית, יצאתי לשדוה, וב"ה סגרתי ווארט, וחזרתי בחזרה לארץ. חדש אחרי שהייתי בארץ, באתי למשגיח ואמרתי לו: 'רבי, אני כל כך מודה לך על כל הטרחה שטרחת בשבילי, כל מה שעשית לי. זהו, אנחנו נפרדים. אז באתי להפריד מהרב. אמר לי הרב: 'לא, לא, לא נפרד פה. בוא אני אקח מונית, נפרד בשדה התעופה. הלואי שיכלתי לבוא איתך גם לאמריקה, ולהשתתף בשמחה שלך, אבל את זה אני לא יכול. אז לפחות נפרד בשדה התעופה'."

"נסענו לשדה התעופה. הכריזו ברמקול שמי שבטיסה הזאת שייבוא להחתיים את הדרכונים ולצאת. התחלתי לבכות, ואמרתי לרב: 'הרב, קרוב לשש שנים הייתי בבית של הרב. הרב כל כך דאג לי, כל כך נתן את הלב ואת הנשמה אצלו בבית, ואני רוצה לזכור את הרב, אבל מה, הרב יודע, רחוק מהעין רחוק מהלב. בהתחלה אני אתקשר לרב כל שבוע לאחל לרב שבת שלום, אחר כך זה יהיה כל חג, אחר כך זה יהיה פעם בשנה לאחל שנה טובה, ואחר כך גם יכול להיות שגם זה לא יהיה. מי יודע, אולי גם זה לא יהיה'."

"אני רוצה שהרב יגיד לי איזה חדוש, איזה משהו טוב, איזה דרך חיים שאני אקח את זה לחיים שלי, שפכה אני אזכור את הרב כל החיים שלי. אמר לו הרב: 'אני רוצה להגיד לך משהו. בעל חובות הלבבות בשער הבטחון כתוב שיש אנשים, אנשי המדע, שיכולים לקחת ברזלים עם איזה חמר מסוים להפוך אותם לזהב טהור. יכולים למצוא איזה מכונת כביסה ורוקה ברחוב, איזה אופניים חלודים, לעשות אותה חכמה, והופכים את זה לזהב טהור'."

"אומר בעל חובות הלבבות: 'לכאורה האנשים האלו אמורים להיות המאשרים בתבל, ואף על פי כן יש עשר סבות למה בעל הבטחון יותר מאשר מהם'. זה היה דורו של רבנו בחיי. בדרו שלנו, המדע גלה שזהב זה מתכת יסוד, אי אפשר להפוך אותה, אי אפשר לקחת חמר אחר ולהפוך אותו לזהב. זהב זה מתכת יסודית בבריאה, אי אפשר להפוך אותה למשהו אחר. ולכן היום אי אפשר להפוך ברזל לזהב'."

"אבל תדע לך, יש אחד בעולם שיוזע את הנסחה של רבנו בחיי, איך אפשר להפוך חלודה, ברזל, להפוך אותו לזהב. אותו בן אדם שיוזע את הנסחה הזאת, זה אותו בן אדם שעומד לידך. הוא יודע את הנסחה. רציתי להגיד לך ככה: כל אחד מאתנו, החיים שלו מורכבים מ'שניות'. שניה ועוד שניה ועוד דקה וכו'. אתה יכול בדקה אחת של 60 שניות להרכיב שם תכין רוחני, להפוך את הדקה הזאת לזהב טהור, אתה יכול את הדקה הזאת לזרק אותה לפח, לעשות אותה חלודה. אני רוצה להגיד לך, תדע לך, כל החיים שלך תזכר: אתה יכול בחיים שלך לקחת את החלודה, את הברזלים, את הכלים, לצקת בהם איזה תכין רוחני, להפוך אותם לזהב טהור. את הדקות האלו לא תראה אותם היום. בעוד 120 שנה קשתפטר מהעולם, אתה תגיע למעלה, ושם בדקות האלו, מזה תתפרנס לנצח נצחים. משם תתפרנס'."

"אל תשכח, כל שניה בחיים היא מאד חשובה. כל פרק תהלים, כל שורה של גמרא, כל חסד שאתה עושה עם השני, כל הארת פנים – אתה יוצק תכין רוחני מיוחד מאד בתוך החיים האלו, אתה הופך אותם לזהב טהור". ובזה המשגיח נפרד מהבחור הזה.

מתן תורה זה גם היום

בשבילנו זה יסוד גדול בחיים. בחג שבועות אנחנו מקבלים את התורה. מתן תורה, מה שהיה לפני 3333 שנה, יהיה גם עכשיו.

כותב הרב אוירבך: אותן מלאכות שנאמרו אז, בזמן מתן תורה, נאמר גם פה אצלנו עכשיו. לכאורה מה זה קשור? זה היה פעם, עכשיו זה נגמר, זה משהו 'שן' כזה. לא, לא. אומר הרב אוירבך: תלמד מפה שפשוטו, ההארה שהיתה בדיקו לפני 3333 שנה, בדיקו עכשיו היא חוזרת. ולכן גם כל אותן הלכות שהיו אז נמצאות גם היום. אותן הלכות, אם זה הלכה, סימן שפכה הבריאה מתנהגת.

ולכן כל אחד צריך לדעת שבזמן הזה, אם ישאלו אותנו: "תגיד לי, אתה רוצה לקבל את התורה או לא?" לא יודע מה אנחנו היינו אומרים. אבל יש לנו עוד 24 שעות לשנות את התשובה. ברור שכל אחד שהוא נמצא עם התב"ח, ברור שהוא היה אומר "גם אני, נעשה ונשמע". כן, אבל זה תשאיר בשבילך. המדידה האמתית זה כשאתה נמצא במטה, תשים שמחה על הראש, אתה נמצא לבד. אתה ואלקים. תגיד לי, אתה באמת רוצה לקבל את התורה או לא?

אם אתה רוצה, אז שהזמן שלך יהיה מנוצל. אם התורה חשובה לך ומאד יקרה לך ואתה מעריך אותה, תנצל את הזמן.

הזמן לא יכול להיות מנוצל אם לא יהיה לך אתגר בחיים. כלם יש להם לב טוב. כלם

רוצים ללמד. מישוהו לא רוצה ללמד? יש מישוהו שאומר "אני לא רוצה"? אין כאלו אנשים, כלם רוצים ללמד. אם אין לך איזה אתגר שידחף אותך קדימה, לא תלמד!

כל אחד מגיע הביתה בערב, כבר אין לו מה לעשות. פעם אחת תנסה לכתב בערב תשובה בהלכה. אתה תראה כמה זמן מנוצל, אחר כך תקח את זה תגנו את זה. אבל אתה יודע כמה הרווחת? מאשר שבו אדם מגיע הביתה ואין לו מה לעשות, פותח איזה עלון, עוד עלון פותח, משהו בין העלונים וזהו, ובזה נגמר הערב והוא נהיה עיף.

כי מי שאין לו מה לעשות הוא נהיה עיף והולך לישון וזהו. זה החיים שלנו. אם אין לך אתגר לא גדלים. הוא נשאר אותו בן אדם שהיה לפני 30 שנה בדיקו.

היה איזה יהודי אחד שהגיע לרב שטיינמן, ודבר אתו על נושא של שבת קדש. ורוצה להתחיל אותו על איזה מסמך ודבר על כמה ששבת זה דבר יקר, אחרי שהוא גמר לדבר, שאל אותו הרב שטיינמן: "תגיד לי, יש לך בבית ג'נטרור?" אמר לו "לא". אז אתה יכול ללכת'."

לפעמים אדם מדבר: "תורה, תורה, תורה, מה זה? אין כמו התורה, התורה". נו... אז תלמד. הוא לא לומד.

אפשר לשנות את זה. צריך לדבר "תורה! תורה!", לדבר על עצמת התורה, ועל סגולת למוד התורה, אבל העקר – ללמוד תורה. פשוט ללמוד!

חג מתן תורה – חג הקציר

בנוסף, החג הזה, איך אנחנו אוהבים אותו? חג מתן תורה, נכון? איך התורה קוראת לחג הזה? "חג הקציר". תגידו, מה אנחנו חקלאים? מה זה? לא מבין? תכף עכשיו יהיה מודעה: "רבובי, עושים משמר כל הלילה". על מה? לא שמעת – חג הקציר. מה זה? אני לא מבין? איזה חג זה?

התורה היתה צריכה להגיד מפרש – חג מתן תורה, זה נשמע מרגש. אבל חג קציר? מה זה? מה זה נותן לנו חג הקציר? אני לא מבין. מי מענין אותנו? והתורה לא הזכירה מלה אחת, חג מתן תורה. נורא עד מאד.

בחג הזה בן אדם מקבל את התורה, קורא את התרי"ג מצות. אפשר לקרא את התרי"ג מצות ולהגיד "אני בעזרת השם מחליט שאני הולך עם השם יד ביד'."

תדע לך, איפה שאתה הולך עם השם יד ביד, שם אתה 'קוצר' את כל ההצלחות שלך. החג הזה הוא 'קציר'. מתי הוא קציר? מתי שאתה יודע ללכת עם השם בלי לעזב אותו, בלי לשחרר את היד. אתה הולך עם השם גם כשיש נסיונות, כשיש קשיים. "אבל! יש את ה'אבל', לא, לא. את ה'אבל' הזה תשבר אותו. אם אתה הולך עם השם, שמה אתה קוצר את כל ההצלחות שלך."

הבחור שעמד בנסיון

ספר איזה בחור צ'יק: "גדלתי במשפחה עשירה מאד. ההורים שלי היו אנטי חרדים, משהו בצורה מבהילה. התבר'ה בשכונה דברו אתי: 'בוא לבית נכנסת'. אני רק נכנסתי לבית נכנסת, ראיתי את ארון הקדש, את הספרים, ברחתי. אבל עוד פעם קראו לי, ועוד פעם באתי. פעם אחת כשהגעתי לשם היה שם שיעור של דף היומי, והרב הסביר בכזאת צורה יפה, מאד נהייתי. ומאז אמרתי אפשר לבוא לבקר פה'."

הבקורים הלכו להיות יותר ויותר תכופים, וכבר התחלתי להתחזק. כל זה כשהורים שלי לא יודעים מזה כלום. הייתי שם כפה בכיס, הייתי מגיע לבית נכנסת, שם את הכפה ונכנס. ערב אחד אני מגיע הביתה, קורא לי אבא שלי, אומר לי 'בוא, אני רוצה לדבר איתך בחדר' וזהו הוא אמר לי: 'היום אני נסעתי בכביש ליד בית הנכנסת, ראיתי אותך עם כפה על הראש, נכנס לבית נכנסת. תשמע, אתה לפני חדשים הוצאת רישיון, אני ואמא החלטנו שאנחנו קונים לך מרצדס ספורט חדשה מהנילון, בתנאי שאתה מוריד את הכפה ולא הולך לבית נכנסת'."

"וואוי ווואי ווואי", אומר הבחור צ'יק, "מה אני עושה? מצד אחד, אני רוצה אוטו, מצד שני, מאז שהתחלתי ללכת לשיעורים הרגשתי מה זה טוב על הנשמה. עד היום היה לי הכל בחיים, אבל היה לי רע. מצד שני, יש פה מכונית. נו, מה אני אעשה עכשיו?" ואבא אומר לי: "נו, מה החלטת?" סגרתי את העיניים, התחלתי לחשב מה לעשות. וזהו אמרתי לאבא: "אבא, החלטתי שאני הולך לבית נכנסת'."

אבא אמר לי: "תצא מהחדר". ויצאתי. כשיצאתי מהחדר הרגשתי שנפלה עלי כזאת הארה משמים, עד היום הייתי בשיעור רק שומע, מבין פה מלה, שם מלה. היום אני קורא עם הרב את הגמרא ואני מבין טוב. התחלתי ללמד, איך התקדמתי. כל כך היה לי תענוג, כזה תענוג לא היה לי בחיים.

שבועים אחר כך, הרב מסר את השיעור והרב דבר בהלכה, ואני הרגשתי שאני חצי תלמיד חכם. התוכחתי עם הרב אחרי השיעור. הגעתי מאד מאחר הביתה, ידעתי שההורים יודעים שאני בבית נכנסת ועוד הגעתי מאחר. אני גמור הפעם. איך שנכנסתי הביתה, אבא ואמא קמו, חבקו אותי, אמרו לי 'רצינו להגיד לך שאנחנו מאד שמחים שאתה הולך בדרך שלך. אם טוב לך, גם לנו טוב שטוב לך, ובעזרת השם, מתוך המכונת תגיע'. זה חג שבו אדם עומד בנסיונות, "אני מוכן לקבל את התורה, אבל...", כל אחד מאתנו יש לו את ה'אבל' שלו. לא, לא, אם אתה הולך עם קבלת התורה בלי תנאים, קבלת התורה

והם נכנסו לתמונה. אבל הם לא באו ושלמו לי חלק, אפילו שהילדים היו מאד עשירים, לא שלמו לי כלום, וככה זה נגמר.

זה היה קרוב ל-40 שנה, לפני אולי כמה שנים, הרב שטרן חלה, לא יודע באיזו מחלה, במעים, אמרו לו שאפשר לטפל בזה, אבל יהיה לו הנבלה מסוימת כל החיים שלו. הוא היה בצער גדול, כל המשפחה התארגנה לתפלות לרפואת אבא.

הוא ספר שיום לפני הניתוח, אשתו הגיעה, ראתה אותו שמח. "מה, מה אתה שמח?" אמר לה הרב שטרן: "הקו הזה הגיע בחלום והוא אמר לי, תדע לך הרב, על מה שעשית לי, אני עמדת לפני כסא הכבוד, אמרתי לא יתכן שבאותו דבר שהצדיק הצטער בו, באותו דבר הוא סובל ממנו. אל תדאג, הרב אתה תעבר את הניתוח, הניתוח יהיה מאד קל ולא תהיה מגבל בכלל כל החיים שלך, לא תהיה מגבל בכלל".

וזהו, באמת הוא עבר את הניתוח, הכל עבר בהצלחה, והרופאים מאד התפעלו ואמרו לו שלא תהיה לו שום הנבלה. הוא תלמיד חכם גדול, אתם יודעים, תלמיד חכם מאד מאד גדול.

מאחרי הניתוח, הוא אמר: "אם השם החיה אותי, זאת אומרת שהיום אני צריך לעשות חסד". היום הוא מגיע לכל מיני ישיבות, אני לא יודע אם הוא מסכים שאני אגיד את זה, מגיע לכל מיני ישיבות, מכין אכל לבחורים, הוא אמר, "אם נשארתי בעולם, סימן שאלקים השאיר אותי פה לעשות חסד, זהו, בשביל זה נשארתי פה בעולם, לא יותר מזה". הוא יושב לומד כל היום, אבל מדי פעם הוא הולך לאיזו ישיבה פה ושם, לא כל הזמן. איך אני יכול לעשות חסד עם אנשים. זהו, ללמדך שטרן של גומלי חסדים.

האורחת והנחש

ספר איזה בחור, "אמא שלי מאד אוהבת להכניס אורחים הביתה, אבל איזה אורחים? אלו הגלמודים האלו, אלו המסכנים האלו". אמא היתה דואגת להכניס אותם. יום אחד אבא טס לחוץ לארץ, ואמא נשארה לבד. אמא התפללה מקדם, ומחבקר יצאה לסדורים, חזרה בתשע בערב גמורה לגמרי.

אמא חתה כמה דקות שחזר מהישיבה, חזרנו מהישיבה, אמא אמרה שלום, באה לנוח. איך שהיא באה לנח, דפקו בדלת. הסתכלנו בעינינו, נו, מי הגיעה? "ההיא! אמא, ההיא" הגיעה! מי זאת "ההיא"? זאת המסכנה, אתה יודע, כשהיא מגיעה, כל מה שאתה שם לה לאכל לא מוצא חן בעיניך. "תחליפי לי את זה, מה זה האכל הזה?" עכשיו תכנינו אכל חדש. אתה מכין אכל חדש, גם אז היא צועקת, ואחר כך היא מספרת את כל הספורי סבתא שיש לה, ואחר כך היא הולכת.

עכשיו ידענו שאמא עכשיו גמורה מעיפות, אמרנו לאמא, "אמא, היום לא צריך, זהו, היום לא, את כל יום דואגת לה, היום לא". אמא אומרת "חסד זה גם כשיש קשיים, עושים חסד". אמא באה, פתחה לה, איך שהיא פתחה לה, התחילה לצעק על אמא "מה, אני צריכה לדפק חצי שעה שתפתחי לי?" טוב, הכניסה אותה הביתה. אבל באמת הפעם השם רחם על אמא. שמה לה לאכל, והאכל מצא חן בעיניה, הפעם לא דברה מלה, אכלה את כל האכל, התחילה לספר כל מיני ספורי סבתא.

אחר כך היא אומרת, "תשמעי, אני לא יכולה לבוא אליך כל יום, תכני לי קפסאות של אכל, אני אקח את זה הביתה, ככה במקום שאני אבוא כל יום, תכני לי אכל של יומים, אני אבוא עוד שלשה ימים". אמא דאגה לה להכין את האכל. בינתיים שהיא מכינה את האכל, היא אומרת לאחת הבנות, "כבר מאחר בלילה, לכי תישני במטה של אבא", כי המטה של אבא פנויה, עכשיו כשאבא בחוץ לארץ.

היא הלכה למטה של אבא, היא חוזרת בריצה, היא אומרת: "אמא, יש שמה נחש גדול, יש שמה נחש גדול מאד!" האמא אומרת, "אתה יודע, הבנות האלו, רואות גויק זה נהיה אריה". אז היא אומרת לבן הגדול, "לך תראה איזה גויק היא ראתה שם". הוא מגיע, "אמא, איזה גויק? זה נחש שני מטר!" אמא רצה, סגרה את הדלת, שמה סמרטוטים בתחתית של הדלת שהנחש לא יצא, התקשרה ללודי נחשים.

עברה שעה, הלכוד הגיע, אני שואל אותו: "מה, איך הגיע לך נחש לפה? מה, באמצע ירושלים נחש?" אמר: "לא יודע בדיוק איך הגיע, מהחם אולי הגיע". הלכוד נכנס לתוך החדר, תפס את הנחש, הוא אומר: "אני לא יודע מה להגיד לכם, זה נחש מאד מסכן, לא רק מסכן, מסכן מאד. אם הוא נושך בן אדם, אפשר להציל את הבן אדם הזה רק תוך רבע שעה. אם יעבר רבע שעה, בזה נגמר הספור. לא יודע איזה נס השם עשה לכם שהציל לכם את החיים שלכם".

אמא אומרת, "תשמעו, היה לנו שני אורחים בבית היום, היה לנו את האורח הנחש ואת 'ההיא'. 'ההיא' הגיעה. בזה שבחרנו לקבל את 'ההיא', אז בורא עולם הציל אותנו מהנחש הזה". ללמדך שטרן של גומלי חסדים. בן אדם שעושה חסד, גם כשיש לו קשיים, זה חג הקציר, שם אתה קוצר את ההצלחות שלך.

יזכה אותנו השם שישפיע עלינו, על ילדיו, שיהיה להם הרבה חשק ושמחה בלמוד תורה, שנוקה לעבד את השם, לעשות לו נחת רוח, ושיביא משיח ברחמים מתוך תשובה אמיתית, אמן ואמן.

עד הסוף, תדע, זה נקרא חג הקציר, פה אתה 'קוצר' את כל ההצלחות שלך. כל אחד מאתנו זקוק לאיזו ישיעה, לאיזו ברכה.

תדע לך שכשאתה הולך עם השם ואתה עומד בנסיון, שמה יש את הקציר. שם הבן אדם פתאם מרגיש את ההצלחה, את הסיעתא דשמיא שנשפכת עליו.

מגלת רות ושכר גומלי חסדים

חז"ל אומרים מגלת רות אין בה לא טמאה ולא טהרה, לא אסור ולא התר. נו, אז למה נכתבה? אלא ללמדך שטרן של גומלי חסדים. זהו, בשביל זה נכתבה מגלת רות, בוא תראה מה השכר מקבלים על מי שעושה חסד.

איזה חסד יש פה? יש פה שני חסדים. חסד שרות עשתה עם נעמי, היא יכלה להשאיר אותה וללכת. לא, יש פה איזו אשה זקנה, לא נעים שהיא לבד, והיא נשארה איתה. החסד השני מה שבעז עשה עם רות, זה החסד השני. נו ומה השכר שקבלו? מזה יצא דוד המלך, איזה דבר גדול!

מישהו יכול לתאר מה היינו עושים היום בלי ספר תהלים? כל הגליות שעם ישראל עברו, כל הצרות, יש נחמה בלב. גבוא יום, גבוא מלך המשיח. כל מי שהולך למחנות עם הרב מרדכי נויגרשל, הוא יודע מה שרים שם. אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, זה הנחמה. מאיפה זה הגיע? זה הגיע מ'בוא תראה שטרן של גומלי חסדים' תראה איזה השלכות נוראות, אין תאור.

כפור עונות דרך חסדים

בנוסף חז"ל אומרים באבות דרבי נתן (פרק ד משנה ה), מעשה ברבי יהושע ורבי יוחנן בן זכאי שהיו הולכים בדרך, כיון שראו את בית המקדש חרב... איזה צער זה, הרי הם היו בזמן שבית המקדש קיים, והם היו גם בזמן שנחרב. אי אפשר לתאר את הצער הזה. כיון שראו בית המקדש חרב, רבי יהושע בן חנניה התחיל לבכות. "רבי, או לנו, מקום שמתפפרים בו עונותיהם של ישראל חרב". אמר לו רבי יוחנן בן זכאי, "אל ירע לך, שיש לנו דבר אחר שמכפר עונותיהם של ישראל". מה זה? "זה גמילות חסדים. שמכפר עונותיהם של ישראל, שנאמר (הושע ו, 1) 'כי חסד חפצתי ולא זבח'".

טוב, אין לנו הבנה מה זה נקרא עו, אין לנו הבנה. יש למישהו הבנה מה זה עו? בכלל מישהו חושב שיש למישהו מאתנו עונות? וגם אם יש זה נראה לנו סתם, לא רציני בכלל. יש מדרש שכותב שכשמששה רבנו עלה למרום, אז הוא עבר דרך גיהנום. משה רבנו התחיל לרעד, אלקים אמר לו "זה לא בשבילך". אבל משה רבנו היתה לו הנה אמינא.

הרמב"ן כותב, שכל יסורי איוב, לא מתקברים לגיהנום על חטא אחד. מפיח לדמיון את זה. זה מתחיל בקב שהוא אבד את כל רכושו. זה לא סתם, הוא היה עשיר גדול, והכל הלך. אחר כך כל הילדים שלו מתו בבת אחת, אי אפשר לתאר איזה יסורים אלה. וכלסוף גם עבר יסורי גוף נוראים, כלו פצעים, היה לוקח חרס, היה מגרד עד העצמות. על זה אומר הרמב"ן, יסורים כאלה במשך 70 שנה. זה לא חטא אחד למעלה.

יש לך אפשרות למחוק את העו הזה? מה, איך אפשר? איך אפשר למחוק דבר כזה? תעשה חסד! אם תעשה חסד, זה כמו קרוב שמכפר. אתה עושה חסד, תאיר פנים אחד לשני, זה חסד דאורייתא. ואנשים מתעלמים מזה, את אף אחד זה לא מענין.

טוב, אז לפחות בבית. זה ה'דאורייתא', ה'דאורייתא' ולשמה. כי שמה אף אחד לא יגיד לך כל הכבוד. בבית זה נטו לשם שמים. שמה בן אדם שיעשה חסד עם השני, יאיר פנים לשני, יחשב על השכנים, יחשב על ההורים. כל כך יש הרבה חסדים, בן אדם מקור חסדים, שמכפרים לך את העונות. אם הית' יודע מה זה חטא אחד בשמים, הית' רץ אחרי חסד.

הרב מיכאל שטרן ושכר החסד

ספר הרב יחיאל מיכל שטרן שליט"א, רבה של שכונת 'עזרת תורה', שבצעירותו היה נוהג להסתובב לבקר בבתי חולים, בבתי אבות, להגיד רפואה שלמה לחולים, לתת להם הרגשה טובה.

יום אחד הוא נכנס לבית חולים, הוא רואה שם איזה זקן אחד, כלו מנפח. נו, מה קרה? יש לו בעיה בפליות, ובישיבה, והיה ויכוח, מי אמור לטפל בחולה הזה? בתי האבות טוענים שהילדים צריכים לטפל בזה, הילדים טוענים, לא, אנחנו משלמים לבתי אבות, בתי האבות הם שאחראים לקחת את האבא לטפול. בינתיים הזקן הזה סובל יסורי מות, הוא בצער גדול ולא יודע מה לעשות. הרב מספר: התקשרתי למשפחה, הילדים אמרו לי: "תגיד לי, סליחה, מה אתה מתעבר? מי אתה בכלל? מה אתה מתעבר? זה ספור של בתי האבות".

שאלתי כמה עולה לקחת טפול פרטי. והתברר שזה חצי מהמשכרת של הכולל שלו, חצי המשכרת. הוא אמר שיבוא שיקחו אותו, הוא ישלם את כל הטפול. שלמתי חצי מהמשכרת לקון הזה שאני לא מכיר אותו בכלל, כדי שירפאו אותו. ובאמת כשאתי אחרי שבועים ראיתי אותו, הוא מאד הודה לי מכל הלב שבירך השם, עכשיו הוא משחרר, טוב לו.

באתי אחרי שלשה חודשים, ראיתי אותו עוד פעם התנפח, ועוד פעם הויכוח עם בתי האבות והויכוח עם הילדים שלו. ועוד פעם שלמתי חצי מהמשכרת שלי של הכולל בשביל הזקן הזה. אחר כך הילדים ראו שככה אני עשיתי, הם הבינו שזה אחריות שלהם,